

der en anden Sags Behandling — af det ærede Medlem for Hjørring Amts 5te Valgfreds (Bertelsen) blev gjort opmærksom paa nogle efter hans Mening uheldige Forhold mellem Garnisonen i Aalborg og Beboerne i Omegnen, og Resultatet af hans Betragtninger blev, at han selv mente at være noget brøstholden efter den Maade, hvorpaa hans Gjendom var bleven benyttet, om jeg saa maa sige, under Øvelserne. Det glæder mig, at man nu ved denne Bevilling vil kunne tilfredsstille de Krav, som det ærede Medlem stillede den Gang, og som ikke kunde tilfredsstilles efter de tidligere Bestemmelser. Det er klart, at naar en Soldat af en Fejltagelse gaar ind ad en Afgang til en Hæve og ud af en anden, kunde man tidligere ikke give nogen Erstatning derfor, da der virkelig ingen Skade var sket derved. Derimod kan man nu give Erstatning for de Ulemper, som ere forbundne med noget saadant, og siden jeg nu er kommen ind paa at omtale de Forhold, som det ærede Medlem i Fjor et Par Gange bragte frem, vil jeg erindre om, at Spørgsmaalet til en vis Grad drejede sig om, hvorvidt det, som det ærede Medlem ansaa for en Hæve, virkelig var en Hæve, og jeg rejste den Gang, saaledes som Forholdet var fremstillet for mig, nogen Tvivl derom; men da det var mig om at gøre at saa det konstateret, lod jeg imidlertid Spørgsmaalet undersøge og har nu faaet at vide fra Garnisonen derovre, at der virkelig var Tale om en Hæve, og jeg er ogsaa overbevist om, at den i Fremtiden vil blive behandlet som en saadan. Jeg kan dog ikke garantere det ærede Medlem, at den aldrig i Fremtiden vil blive betraadt af militære; det er jo nemlig altid enkelte Soldater, der udsendes som Patrouiller for at afføge Terrainet, og som saa skulle afgøre, hvorvidt det er en Hæve eller ikke. Hvis de imidlertid skulle tage fejl i deres Bedømmelse, kan jo det ærede Medlem nu saa Erstatning, hvad han ikke før har kunnet. Jeg haaber altsaa, at Garnisonen i Aalborg herefter vil kunne staa paa en god Fod med det ærede Medlem. Jeg har ikke villet undlade her af Hensyn til det ærede Medlem at gøre denne Bemærkning. Paa § 22 er der endnu et Par Punkter, som jeg skal omtale. Jeg skal for det første omtale Bevillingen til Gendarmerne, som jeg naturligtvis nok har kunnet forudsæ, vilde blive nægtet i Aar ligesom de foregaaende Aar. Men jeg vil dog bemærke, at jeg antager, at de Herrer, der nu ligesom den ærede Ordfører foreslaa, at Gendarmerne skulle nægtes, gøre det med det stille Haab, at de dog alligevel ville blive i Live. Det er klart, at i Tider

som disse, hvor der er saa megen Tale om at lette Amtskommunerne og Sognekommunerne, hvor der er Tale om, at Staten skal overtage Delinkventomkostninger og distrikts og saa Politikomkostninger, vil der, hvis Gendarmerikorpset bliver ophævet, stilles meget betydelige Krav til Amtskommunerne om Landpoliti. Forholdet er det, at medens der ganske vist, da Korpset blev oprettet, var meget forskellige Meninger om Gendarmerne fra to forskellige Sider, ogsaa ude blandt Befolkningen, tror jeg nu, at man kan sige, at der ikke findes mere populære Folk end Gendarmerne; i alt Fald er jeg berettiget til at slutte det efter det overordentlig store Antal Anmodninger, jeg i de senere Aar, da, som ogsaa den ærede Ordfører antydede, Gendarmeriet er blevet indskrænket, har faaet fra hvert eneste Sted, hvor Gendarmeriposterne ere blevne ophævede. Fra disse Steder har jeg modtaget Anmodning om, at man maatte beholde Gendarmen, navnlig fordi det er en saa overordentlig slink og nu med Tiden bekendt Mand, der sidder der, hvorfor man ogsaa har søgt Midler til paa en eller anden Maade at hjælpe disse Folk. Derfor tror jeg, at det maaste ikke vilde være saa velset af alle, hvis Gendarmeriet ophørte i Morgen, og jeg antager ogsaa, at enkelte af dem, der her stemme imod Gendarmeriet, dog haabe paa, at det skulde vedblive at bestaa. Jeg skal nu omtale ganske kort de to Anmærkninger, der har været Tale om. Had Anmærkningen til hele § 22 angaar, forekommer det mig, at den ærede Ordførers Udtalelser desangaaende noget berøede paa en Misforstaaelse, naar han fremstillede det saaledes, at Folketinget, hvis man vedtog denne Anmærkning, ikke vilde saa noget at gøre med § 22 paa Krigsministeriets Budget for Fremtiden (Afbrydelse af Neergaard). Jo, saadant noget lignende forekom det mig, han sagde. Det er aldeles misforstaaet; det forandrer kun Grundlaget for Budgettet, man vil ogsaa for Fremtiden komme til at diskutere akkurat om de samme Bevillinger, som man nu diskuterer om. Men Grundlaget vil ganske vist blive forandret. Hvis det, at man ikke vil vedtage denne Anmærkning, antyder, at man i Hærlovsudvalget er nærved at naa til et Resultat, skulde det kun glæde mig, thi Anmærkningen er kun stillet op for det Tilfælde, at man ikke kom til noget Resultat. Nu er det paa andet Aar, man behandler Sagen; derfor haaber jeg, at Anmærkningen vil være overflødig; men at den vil være hensigtsmæssig i det Tilfælde, man ikke kommer til noget Resultat, er utvivlsomt, thi det Forhold, hvorunder vi nu leve,